

Caspar Mauritius

**Programma Quo Rector Universitatis Rostochiensis Casparus Mauritius SS.
Theol. D. P. P. & Superint. Ad Exequias, Quas ... Puero Jacobo Harberding,
Parentes Moestissimi Hodie hora prima in templo Jacobaeo paratas cupiunt,
Omnes omnium ordinum Cives Academicos peramanter & sedulo invitat**

Rostochii: Kilius, 1656

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn777516756>

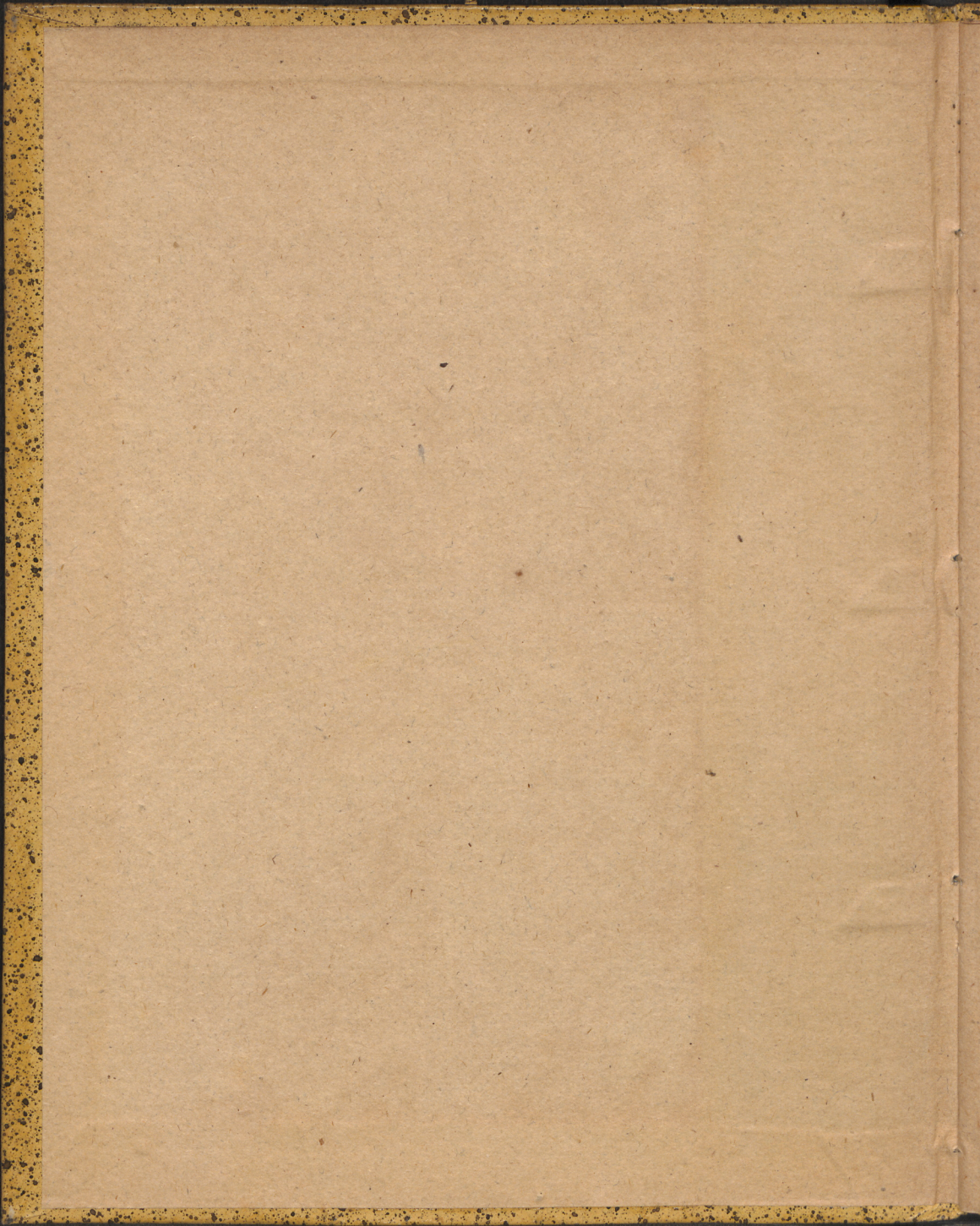
Druck Freier Zugang

Mavritius, C.,
in **J. Harberding.**

Rostock, 1656.

25

8

PROGRAMMA

Quo

RECTOR UNIVERSITATIS
ROSTOCHIENSIS

CASPARUS MAVRITIUS

SS. Theol. D. P. P. & Superint.

Ad Exequias,

Quis

Optima indolis & maxime spei

puero

JACOBO HAR-
BERDING,

PARENTES MOESTISSIMI

*Hodie hora prima in templo Jacobao
paratas cupiunt,*

Omnes omnium ordinum Cives Academi-

perseruanter & sedulo invitat.

— (o) —

ROSTOCKII, Typis Haredum NICOLAI KILII
Acad. Typogr. Anno 1656.

IN morte hominis apparet DEI iustitia & miseria hominis lapsi. Si in integritate concreata homo primus perstitisset, nullum in hominem morti dominium fuisset: ac postquam Diabolo patulas & credulas aures præbuit Adamus, & sibi & posteritati mortem & omnis generis miseras justo DEI iudicio attraxit. Plinius hujus ignarus arcani in naturam invehitur, quam matrem reliquorum viventium genuinam, hominis autem injustam esse noveream dicit. Thraces legimus hujus vitæ miseras deplorasse inusitata quadam ratione. Cum enim vulgo diem, quo in hanc editi lucem sumus, hilarem & festum habere soleamus, illi non natalem sed emortualem celebrabant. Dubium nullum est, quin carcerem respexerint geminum, cui homo ab ortu suo includitur: corporis nimirum & mundi. Quod si dies ille, quo quis carceri durissimo mancipatur, merito luctui & tristitiæ datur; cæterum ille, quo ex terribissima quis captivitate salvus evadit, lætitiæ & hilaritati consecratur, utiq; rectè fecisse dicendi sunt Thraces, quod natalem mærori, emortualem vero diem gaudio sacrum esse voluerunt. Et profecto, ubi exactè rem perpenderit, magis
He-

Heracliti lacrimæ, quibus miserias vitæ humanæ
prosequeretur, quam Democriti risus, quæ
vanitatem seculi excipere solebat, Christianis
moribus assonabunt. Israel olim Babilonica,
pressus captivitate ab animo impetrare gaudia nō
poterat; quomodo, inquit, cantabimus canti-
cum Domini in terra aliena? Nos omnes in valle la-
crimarū detinemur extorres ab ipso ortu nostro.
Quæ res natalem diem cogitantibus dolendi am-
plissimam materiem præbet. At bene est. **JESUS**
natus est. *Ecce Dominus venit cum salute, venit*
cum unctione, venit cum gloria: neq; enim sine sa-
lute Jesus, neq; sine unctione Christus, neq; sine glo-
ria venit Filius DEI; siquidem ipse salus, ipse unctio,
ipse gloria. Respirate ergo perditii, venit enim Jesus
salvum facere quod perierat; morbidi convalescite,
venit enim Christus, qui contrito corde sanat unctione
miseri cordia sua, exultate, quicumq; estis grandia
concupiscentes, descendit enim ad vos filius DEI ut
regni sui faciat coheredes. Hæc tria sapit mihi, quod
audio nasci Jesum Christum Filium DEI. Hæc S.
Bernhardus. Idem serm. I. in Epiphania. Dom.
explicans illud Apostoli Tit. III. 4. Apparuit be-
nignitas &c: Priusquam appareret humanitas,
latebat benignitas, siquidem prius erat, nam mi-
sericordia Domini ab æterno est. Venit in carne, ut

apparente humanitate, benignitas cognosceretur, ubi enim DEI humanitas innotescit, jam benignitas latere non potest. In quo enim magis poterat, commendare benignitatem suam, quam suscipiendo carnem meam, meam, inquam, non carnem Adam, hoc est, qualem ille habuit ante culpam, immortalem. Et liberam à miseriis nostris. Quid tantopere declararet ejus misericordiam, quam quod ipsam suscepit miseriam? Quid ita pietate plenum, quam quod DEI verbum propter nos factum est scenum? Domine quid homo, quia sic reputas eum? aut quid apponis erga eum certum? Hinc attendat homo quanta sit cura ejus Deo, hinc sciat quid de eo cogitet aut quid sentiat. Non interrogas, o homo, ea quae pateris, sed quae passus est ille, qui tanti te fecit, ut appareat tibi benignitas ex humanitate ejus. Quanto enim minorem se fecit humanitate, tanto se majorem exhibuit in bonitate, Et quanto pro me vilior, tanto mihi charior. Quid ergo mortem formidamus? Venit JESUS mortis domitor. Quid Diabolitehnas? Venit SEMEN Mulieris benedictum & conterit caput serpentinum. Quid gloriabatur (verba sunt Leonis P. de nat. Christi) diabolus, hominem sua fraude deceptum divinis caruisse muneribus, Et immortalitatis dote nudatum, auram mortis subisse sententiam, Et se in malis suis quoddam de praevaricatoris consortio solatium invenisse, DEUM
quoque

quoq; iuste severitatis exigentatione erga hominem,
quem in tanto honore condiderat, antiquam mutasse
sententiam, opus fuit secreti dispensatione consilii, ut
incommutabilis Deus (cujus voluntas non potest sua
benignitate pravari) primam pietatis suae dispositionem
sacramento occultiore compleret. Et homo diabolice
iniquitatis versutia actus in culpam contra DEI pro-
positum non periret. Hæc cum non incogni-
ta essent optimæ spei adolescentulo JACOBO
Harberding / cui hodie iusta facimus, mortem in
fide IESU CHRISTI nostri superavit, eamq; cum vita
nullo temporum spatio terminanda commuta-
vit. Natus is est Anno M. DC. XLVII. IIX, Ja-
nuar. Patre Viro Reverendo & Clarissimo Dn. M.
IOHANNE HARBERDING, Pastore ad ædem
S. Spiritus meritißimo, Collega & Compatre
atq; in Christo Fratre pl. colendo: Matre MAR-
GARETA TARNOWEN, fœmina pietate &
Virtute decoratissima. Avum habuit Paternum,
Virum Integerrimum IUSTUM HARBER-
DINGUM, Cerevisiarium & Mercatorem Ber-
gensem apud Lubecenses, dum in vivis erat.
Aviam Paternam AGNETAM Gysen, Matro-
nam honestissimam. Avus maternus ei fuit
Vir Admodum Reverendus & Excellentissimus,
DN. IOHANNES TARNOVIUS b. m. SS. Theol.
D. & Professor longè celeberrimus: Avia Ma-

terna DOROTHEA Rütgers/matrona laudatis-
sima. His majoribus ortum Parentes per Sa-
cramentum Baptismi CHRISTO Vitæ arbori in-
feri curarunt, nihilq; omiserunt, quod ad ex-
colendam ipsius indolem & divinitus concessa,
ingenii dona exsuscitanda & perpolianda perti-
nere censuerunt. Jamq; optimam spem fove-
bant, futurum, ut Parentibus olim gaudio &
honorisset. Neq; ista spe penitus exciderunt
dilectissimi Parentes. Quamquam enim huic
vitæ gaudendi materiem immatura mors sub-
traxerit, integratamen illa & illibata servatur
futuræ. Adquam translatus est Jacobus noster
XXVII. Decemb. labentis anni inter septimam
& octavam vespertinam, postquam se Redemptori
suo Jesulo commendasset devotis precibus:
Herr meinen Geist befehl ich dir / mein Gott mein
Gott weiche nicht von mir / nim mich in deine Hände /
O wahrer Gott / aus aller Noht hilff mir am letzten
Ende. Item. In deine Hände befehl ich meinen
Geist / du hast mich erlöset du getreuer Gott. Item.
O Jesu liebes Bruderlein Ich leb oder sterb so bin
ich dein. Item. HERR Jesu dir lebe / HERR Jesu
dir sterb ich / HERR Jesu / dein bin ich todt und
lebendig. &c. &c. &c. Vidit olim Johannes The-
ologus equum pallidum & virum ei insidentem,
cujus

cujus nomen erat mors: huic data est potestas truci-
dandi homines gladio, fame, morte & per terrestres
feras. Quod mortem vidit Johannes insiden-
tem eqvo, haud obscure innuit, eam non incede-
re lento gradu, sed ad effundendum sanguinem
humanum celerrimo gradu ferri. Nempe tem-
poribus, qui diluvium antecesserunt, mortis
gradus erant lenti, quales esse peditum solent:
nongenti quippe triginta anni Adamo, Jaredo
nongenti sexaginta duo, Methasalacho nongenti
sexaginta novem, Noacho ante diluvium sex-
centi & post trecenti quinquaginta anni indul-
gebantur. At secutis temporibus mors non
amplius lento tardo plumbeo & testudineo, sed
festino, incitato rapido & precipiti gradu homi-
nes anniculos, bimulos, trimulos, quin bime-
stres, trimestres opprimit, & haud raro diem vel
horam natalem emorrualem reddit aut si paulo
sedatiore nisu fertur, sexagenarios & his nonni-
hil majores in suum transfert censum. Noster
p. d. novem annos complevit & menses undecim.
Si pauculi additi dies fuissent, integrum esset de-
cennium. Breve vitæ spatium! quod sine dubio
maximum dilectissimis Parentibus luctum pe-
perit. Cui me debetur consideratio Providen-
tiæ divinæ, quæ & capillos nostros numeravit,
& sum.

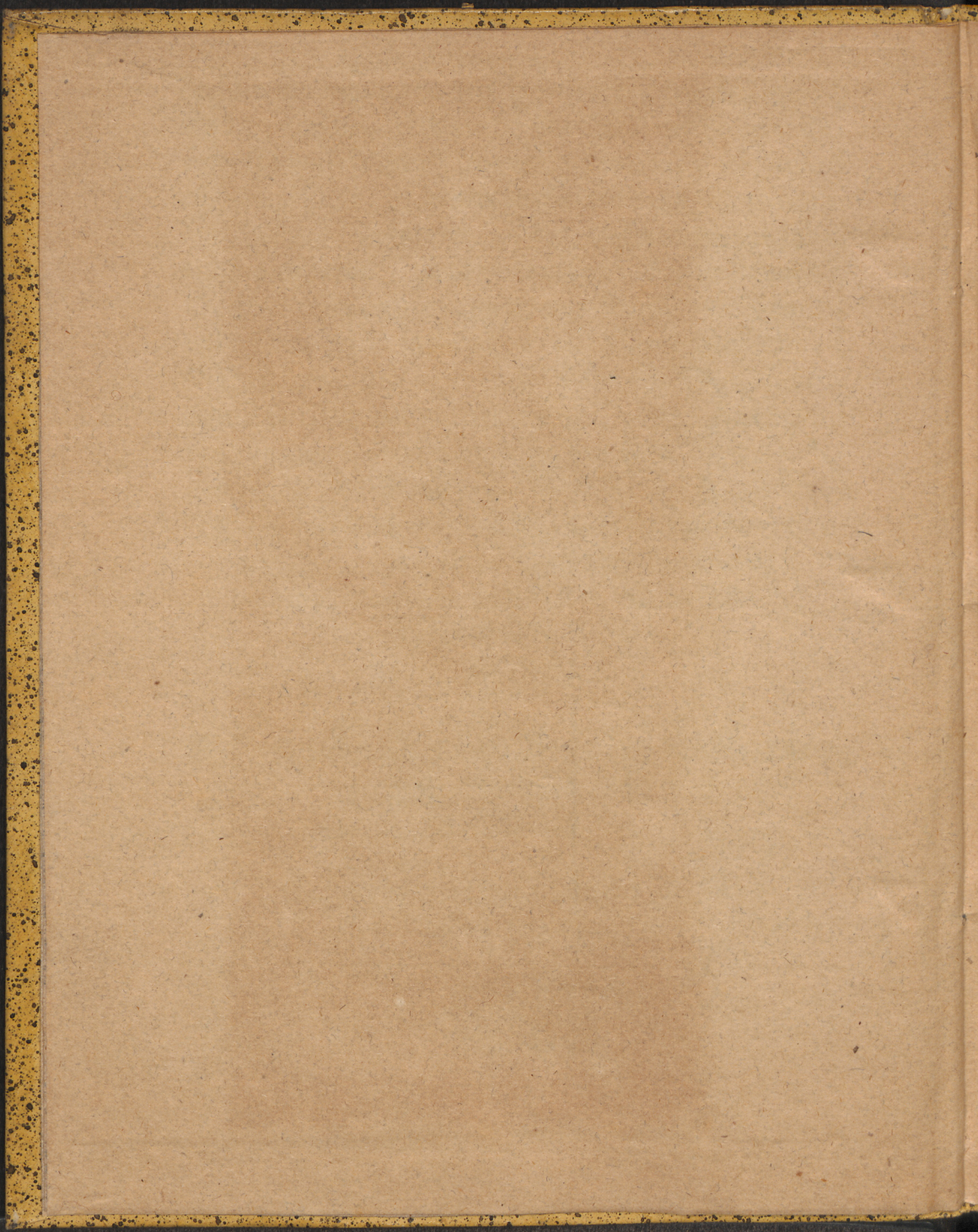
& summa æquitate atq; bonitate repetit, quod
dedit, cœloq; restituit. Rectè Ambrosius de
excessu fratris sui: *Ingratus, inquit, divinitati
esse non possum. Latandum enim est magis, quod ta-
lem fratrem habuerim, quàm dolendum, quod fra-
trem amiserim. Illud enim munus, hoc debitum est.*
Cum autem exuviæ corporis hodie communi
matri honesto sepulturæ ritu sint reddendæ, à
Vobis, omnium ordinum Cives Academici, Stu-
diosè & officiosè contendimus, ne gravemini
frequentes convenire & honorifica funeris de-
ductione vestram erga superstitēs & inclitos
TARNOVIOs observantiam & pietatem con-
testari. Inter eundem illud Siracidæ in
animo habete: MEMENTO MOR-
TEM NON TAR-
DARE,

P. P. Rostochii sub Sigillo Rectoratus
XXX. Decemb. ANNO
M. DC. LVI,

Convencus fiet in Templo Jacobæo
hora prima.

cujus nomen erat mors: huic d
dandi homines gladio, fame, m
feras. Quod mortem vidi
tem eqvo, haud obscure innu
re lento gradu, sed ad effunc
humanum celerrimo gradu f
poribus, qui diluvium ant
gradus erant lenti, quales est
nongenti quippe triginta ann
nongenti sexaginta duo, Me
ti sexaginta novem, Noacho
centi & post trecenti quinq
gebantur. At secutis tem
amplius lento tardo plumbeo
festino, incitato rapido & pra
nes anniculos, bimulos, tri
stres, trimestres opprimat, &
horam natalem emorrualen
sedatiore nisu fertur, sexagen
hil majores in suum transfer
p. d. novem annos complevit
Si pauculi additi dies fuissent
cennium. Breve vitae spatium
maximum dilectissimis Pare
perit. Cui medebitur consti
tiae divinae, quae & capillos n

stas truci
terrestres
s insiden
n incede
ngvinem
mpe tem
, mortis
a solent:
, Jaredo
nongen
vium sex
ni indul
mors non
neo, sed
du homi
in bime
diem vel
si paulo
is nonni
Noster
ndecim.
esset de
ne dubio
atum pe
roviden
meravit,
& sum.

